

Komentáře pod starším článkem Co kdo je? mi tehdy rozeběhly myšlenky. Tentokrát jsem se ale nedostala tak daleko do minulosti. Jen trošičku zpátky. K Ešusovi. Hodně moc mi chybí jeho povídání. On byl prostě od malička ukecanej. Dodnes vidím živě jak jeho první proslov u nás, tak i ten poslední. A oba mi zase roztáhnou hubu kolem celý hlavy.

Při tom prvním byl opravdu ještě ščenátko. Malinkatý a měl za sebou svou první vycházku do polí. A taky první vykoupání. Pelíšek měl tehdy daný hezky k topení, aby pěkně zachumlaný v ručníku doschnul. Taky dostal tehdy svou oblíbenou svačinku - piškůtky v teplým mlíčku. Hrozně to miloval coby štěndo. Teplá svačinka v bříšku a lehký zdřímnutí si (on byl s tím spaním a klidem hroznejš, kdyby bylo na něm, neodpočíval by vůbec, jen by v noci upadnul do kómatu ☹) způsobily nový příliv energie. Ten zasejc způsobil pochopitelně to, že mrňous odmítal chvíli na tom pelíšku zůstat, hezky v teple, jak chtěla pánčička. Aby se nám ščenátko nenachladlo ☹ . Háhá, jako by se ščenátko, který se pohybovalo rychlostí světla mohlo stihnout v bytě nachladit, že jo? No jo, když... člověk měl tehdy zažitou tu prastarou poučku, že malý štěnda se koupat nesmí. Navíc byl prosinec. Jenže zapotřebí to bylo, protože chumel deseti štěnat, i když jdou držena doma v čistotě, se dokáže vzájemně pěkně začunit, když se do toho dají. Veterinář tehdy řekl, že v pohoděěě, ale udržte ho pěkně v teple na pelíšku. Hm, hm, hm. Aha. Neřeknul už ale JAK!! Prastará noční můra všech majitelů živých plemen, vižel obzvláště. Jak dodržet v případě potřeby s tím aktivistou klidový režim.

Byla tehdy u nás návštěvou máma a ségra. Všichni jsme byli v kuchyni, kde měl tedy bydlikovat v pelíšku ten malej zrzavej těkavec, "unavenej" ze svý první velký procházky. Rooztomilý ščenátkooo to bylo. Takže když došlo na "dohadování" jestli na tom pelíšku zůstane čili nic, kdy se k tomu postavil tak, jak pravá vižla musí - teda s kašpařením, začali se všichni nejdřív uculovat, pak tak jako pokašlávat, a posléze se smát už naplno. Protože bylo jasný, že teda by to nechtělo kazit výchovu již v počátcích, postupně se ostatní vytráceli z místnosti s více-či méně dušeným smíchem až nakonec všichni skončili v předsíni, kde se řehtali jak koně. Krom mé maličkosti. Já tam zůstala s tím zrzatým zločincem, kterej "spratkoval". Byla jsem zoufalá. Nikoliv ovšem z toho spratkování (neb o nic nešlo), ale proto, že já jediná jsem se smát prostě nemohla!!! ☹ ☹ ☹ a hrozně se mi chtělo řehtat se na celý kolo. Strašlivý. Ale chtěla jsem si zachovat vážnou tvář a audorýdu ☹ ☹ . A chtěla jsem ho dovést k tomu, že se fakt dohodneme na pohodu. A že to bude tak, jak jsem řekla. Abychom už od počátku měli jasně daná pravidla. A tím pádem já jediná jsem teda zmizet v

tý předsíni nemohla. Skončilo to tím, že se teda svalil do pelechu a tam na bučku hrabošil nohama do okrajů pelišku, dával očička do zatáčky a hrozně ale fakt hrozně u toho nadával. Hrrrčel, brůůůčel, dělal grrrrrrrrrrrrrrrr. A hrabal jako zběsilej. Doteď se vidím, jak stojím nad tím peliškem, tělo se mi klepe zadržovaným smíchem, hlavu mám vytočenou do strany tak, aby nebylo úplně poznat, že se směju. A dělám hrozně přísnopřísnou. A nakonec..... jsem z té kuchyně vylítla taky a začala se smát v té předsíni s ostatníma jako pitomá. A i teď se tady při tom psaní usmívám. Páč paměť na některý věci - a to i vizuální - mám dost dobrou. No a od té doby už pak nepřestal mluvit nikdy. Byl neuvěřitelně zvukovej. Kdo ho znal naživo, určitě potvrdí, že jeho objednávka RUMu, byla jasně identifikovatelná. Však jsme s tím taky v hospodě sklízeli úspěchy. A on svoje milovaný tatranky ☐ ☐ . Mluvil celý svůj život a to nejen hlasem, ale i výrazem. Pro tohle taky vižly miluju, pro ty jejich gezichtíky co dělají.

A ten svůj předposlední den, než odešel, tak to jsme si moc hezky pokecali. Ležela jsem doma s chřipkou, kterou jsem doléčovala a zabydlela se na gauči v obýváku. Přišel tehdy, sednul si před stolek u gauče a pustil se do přednášky ☐ ☐ . A vzal to z gruntu a hovořil dlouho . Stejně jako jindy jsme se pustili spolu do dišputace . Tvrдила jsem mu, že rozhodně nemá pravdu a jeho argumenty se na pravdě rozhodně nezakládají ☐ . Rozhořčilo ho to a přidal na důrazu. Když jsem mu řekla, že nic takovýho se nikdy nemůže stát, úplně se vám rozčílil ☐ a přidal ještě víc na důrazu. Smála jsem se opět jako pitomá. A..... jo i teď se usmívám.

No a tyhle jeho proslovy, ta jeho zvukovost, tak ta mi trochu chybí. Ne kecám. Chybí mi hodně moc. Jak to tak bývá, Rumíček je úplný opak, je to tichý tvor. Někdy mi to přijde, jako kdyby mu ten zvuk někdo vypnul. Nebo jako kdyby chtěl, ale ostýchá se. Páč když se má rozzvukovat, předchází tomu hrozný tělesný cvičení ☐ ☐ , kdy je jeho tělo jak na pérkách a poté nastává taneček svatýho Vítečka, říznutej záchvatem padoucnice. To se týká tedy jen, když je požádán o nějaký vyjádření. Když se vtělí do postavy hrozivýho hlídače, jde vypnutej zvuk, či ostýchavost stranou, a štěká hrozivě . Protože mi to vižlí povídání chybí, snažím se ho trochu rozmluvit.

Původní záměr pochopitelně byl, že se propracujeme třeba časem k tomu rumu. Což by i vzhledem k jeho přezdívce, která se nakonec stala jeho jménem, bylo i velmi vhodný. Představte si, že se psa zeptáte, jak se jmenuje a on odpoví Rrruum! ☐ ☐ . No, tak to jsem

tak trochu vzdala, nebo dejme tomu hodně moc odložila. Protože prostě - ty jo já nevím, jestli by nám dneska vrchní přinesl rum poté, co by slyšel zapíchnutý podsvinče. Myslím, že by tuhle objednávku neměl šanci pochopit ☐ . Každopádně na zvukovosti se neustále pracuje. Páníček ho zlobívá hovory na téma - Historika s Danielou . Vychází to z jedné komedie s Doodley Moorem a jak to vzniklo, by bylo na dlouho. Každopádně, každopádně zlobívá ho páník tím, že se ho na onu dotyčnou Danielu vyptává. Ešivá by mu jako vo ní Rumouš nemohl říct víc..... , Rumouš nejdřív dělá tajemného ☐ , hopiká a očička má do zatáčky... a pak vydá zvuk, který nutně vede Brníka k tomu, aby se zeptal, jestli vona je teda Daniela vopička? Rumíček se pochopitelně brání a popírá to, že by to byl nějaký primát. Což Brtník nerespektuje a vyptává se dál na rod, druh vopičky, až skončej u toho, že Brtník nazve Danielu gorilou, což Rumouška rozběsí ☐ ☐ .

Já jsem velmi dlouho setrvala u toho zmíněného rumu, říkala, jsem si, že se nám jednoho dne jisto jistě podaří prolomit zvukovou bariéru... Abychom se propracovali k tomu, že..... že prostě Rumíček velmi zdárně místo toho předvede hlasité zaržání. Takže v současnosti pracujeme na tom, aby na otázku :”Rumíčku a jak dělá koníček?” zaržál. Což se nám i hezky daří. Donedávna. Jak tuhle Rumíček sklízel při svém canisterapeutickém úspěchu ty ovace, zamiloval se nám do předvádění zajíčka. Takže v současnosti, na tuhle otázku odpoví tím, že kecne na zadničku a vzpíná u toho tlapičky k nebi ☐ ☐ . To se nám moc nehodí teda. Co by se ale mohlo hodit, je druhá varianta a sice to, že na to odpoví tím, že začne couvat. Pokud by se mi podařilo k tomu couvání dostat to původní zaržání.... mohli bychom tvrdit, že to je koníček, co se bojí a proto couvá a ržá ☐ ☐ . Pak tady máne ještě tu možnost, že Rumíček místo ržání padne jak podřatej a dělá mrtvého. Pak můžu v rámci předváděčky tvrdit, že ukazuje mrtvého konika ☐ ☐ .

Je to kašpar jako každá vižla a tak vymejší blbiny. No a já se stále ještě nevzdala představy, že ho jednou nějak rozmluvím. Aspoň trošánek. Jest u vás psovstvem taktěž hlasitě hovořeno?